

De tweede man

De tweede man

Een verkiezingsnovelle

Frank Norbert Rieter

ISBN/EAN: 9789081831840

Eerste druk

© Copyright 2012 Frank Norbert Rieter

Alle rechten voorbehouden.

Personages

Margaret Lee

persvoorlichter en beoogd campagneleider

Alois Hartman

voorzitter van het COVEK-instituut, *de onderwijswaakbond*

kandidaat tweede man

Wim Hornbach

lobbyist

Gideon de Goede

partijvoorzitter

*

In de dag van het kozijn, vlak bij het luchtrooster, zit een schroef. Of is het geen schroef? Zou het een microfoon kunnen zijn, of zelfs een microscopisch kleine camera? Als dat zo zou zijn, dan kunnen we zien wat er gebeurt in een van de zogenaamde achterkamertjes, al wat normaliter wordt onttrokken aan het wakend oog van de Nederlandse parlementaire journalistiek.

Wie zich bij het woord achterkamertje een schemerig vertrek met belegen heren in rookstoelen voorstelt, komt bedrogen uit. Nee, de Nieuwe Politiek heeft haar eigen achterkamertjes, selecteert haar eigen spelers. Ook zij doet dat heimelijk. En misschien is dat wel goed, want wie iets wil uitbroeden, moet het ei immers niet breken, maar koesteren en beschermen.

Al is dat waar, wij willen niettemin weten, ons een oordeel vormen. Hen kennen in het diepst van hun gedachten, zien wat zij doen als niemand kijkt. Het is dus een uitgelezen kans als het geen schroef zou zijn daar in het kozijn. Laten we daar maar van uitgaan. Dan kunnen we namelijk nader kennismaken met een van de nieuwe partijen die aan de komende verkiezingen deelneemt.

De tweede man

Het huis van Margaret Lee ligt verscholen in een charmante cul-de-sac in een wijk die al enige tijd niet meer up-and-coming is. Ze heeft de serre ingericht als werkkamer, een mooie, lichte plek met zicht op een riante groene tuin. Ze zou vanaf haar bureau van dat uitzicht kunnen genieten als ze wel eens opkeek van haar computer en de eindeloze stapels papier.

Vandaag zal echter niet haar bureau, maar de kleine, ronde vergadertafel even verderop het strijdtoneel zijn. Die vormt het zogenaamd neutrale terrein voor het gesprek waarvan Gideon hoopt dat het een historische ontmoeting zal blijken.

De kamer is nog leeg, er zijn geen mensen. De stoffering verkeert in staat van stille afwachting, de design stoelen, de ingelijste verkiezingsposters.

Dan wordt er krachtig aangebeld. Margaret Lee komt gehaast de kamer binnen. Ze heeft nog enkel haar ondergoed aan – draagt de rest van haar kleren op een hangertje, vers van de stomerij. Ze foetert binnensmonds dat de eerste er nu al is. Als het Gideon maar niet is – niet als eerste. Ze laat zich niet van haar stuk brengen, daar is ze teveel een professional voor, en ze kleedt zich geroutineerd aan terwijl ze een minuut vol telt. Als ze toonbaar is, heeft ze zich ook geestelijk herpakt. Zij heeft vanochtend de regie, zij bepaalt. Ze legt nog snel een paar stapels op haar bureau recht. Eén mapje neemt ze even in handen, koestert het bijna, en legt het daarna met bijzondere aandacht op haar bureau terug. Ze klopt af op het houten bureaublad. Terwijl ze de kamer weer uitloopt gaat de deurbel opnieuw. Op tafel blijft het hangertje van draadijzer liggen.

In de verte klinkt onverstaanbaar een plichtmatige begroeting. Het is onmiskenbaar de zoetgevooisde stem van Alois Hartman. Misschien geeft hij de gastvrouw wel een handkus en vraagt hij beleefd of hij niet te vroeg is. Zij wuift dat weg, maakt er een grapje over. Ze weet als geen ander dat ze zelf aan de late kant was. Ze had een kwartier van tevoren klaar moeten zitten.

Op de achtergrond klinkt nog iemand, maar als Margaret Lee haar kamer weer binnenkomt, volgt alleen Alois Hartman. Ze gaat hem voor, voert hem direct naar de beoogde onderhandelingstafel. Ze lacht, iets te gemaakt.

Alois kijkt rond. ‘U woont hier mooi,’ zegt hij op een toon alsof hij een compliment over haar coiffure maakt. ‘Heel inspirerend en rustgevend, met die tuin op de achtergrond.’

‘Het is neutraal terrein,’ antwoordt zij koel.

Alois gaat zitten, hij legt zijn handen plat op tafel. De mouwen van zijn colbert zijn kort en reiken in die houding maar net tot over zijn ellebogen. ‘U heeft mij uitgenodigd. Mag ik er van uitgaan dat u weet wie ik ben?’

Margaret Lee knikt. Natuurlijk weet ze dat. Het is geen vraag, het is een opmaat, maar waarnaar?

‘En wie bent u eigenlijk,’ is de volgende vraag, bijtend gesproken. Is het een offensief, een poging om haar van haar stuk te brengen, onder controle te krijgen?

‘Mijn naam is Margaret Lee.’

Alois knikt, maar zegt niets. Hij wacht af.

‘Ik ben mediatrainer en adviseur.’

Weer een kort knikje. Wat wil hij weten?

‘Ik ben 38 jaar,’ vervolgt Margaret. Alois kan het krijgen zoals hij het hebben wil. ‘Ik ben getrouwd geweest. Mijn twee kinderen wonen bij mijn ex-man. Ik heb op dit moment een lat-relatie met Laurence Kemper.’

Een vragende blik verschijnt in Alois' ogen. Zou hij werkelijk niet weten wie Laurence Kemper is?

‘...de bekende autocoureur.’

Een licht schouderophalen. Persoonlijke chit-chat interesseert hem niet. Hij wil – blijkbaar – ter zake komen nog voor de anderen zijn gearriveerd, alvast aftasten.

Even schieten Margarets ogen naar de deuropening. Ze wacht blijkbaar op iemand die daar zo door binnen kan komen, maar dan besluit ze dat het niet erg is een klein voorschot op het gesprek te nemen. Ze gaat rechtop staan. Haar toon is zakelijker, en gelijktijdig warmer. Er klinkt trots in door. ‘Ik ben beoogd campagneleider en daarom heb ik een belangrijke stem bij de selectie van kandidaten die we hoog op de lijst plaatsen.’ Even pauzeert ze, alsof er tromgeroffel klinkt. ‘Ik wil met u kennismaken om te zien of we u kunnen inzetten.’

Nog steeds geeft Alois geen sjoege. Zijn corpulente lichaam zit onbeweeglijk aan, zijn handen liggen roerloos voor hem als een couvert dat wacht op het serveren van de maaltijd. Alleen zijn ogen loeren onophoudelijk naar Margaret Lee. Ze dwalen over haar lichaam heen en weer.

‘Waar is Wim eigenlijk gebleven,’ vraagt zij.

Alois knikt alsof een van zijn studenten een hele slimme vraag heeft gesteld. ‘Hij is – op mijn verzoek – nog even zijn handen wassen. Gaat u door. U was aan het vertellen wat u voor mij betekent.’ Hij laat er geen gras over groeien. Een onderhandelaar. Zijn Brabantse komaf uit zich niet in verhullende gezelligheid. Hij komt graag direct ter zake. Alois pruimt een glimlach om zijn lippen. ‘U staat aan de poort.’ En als Margaret daarop knikt, leunt hij achterover en draait zijn handen open. ‘Zegt u het maar,’ nodigt hij uit. ‘Kunt u mij gebruiken?’

Margaret neemt hem op. Zijn open, bijna weerloze houding verrast haar. Hij durft zich kwetsbaar op te